

بر پایی یازدهمین دوره نمایشگاه مجسمه‌های کوچک

هومن سلیمی، دبیر نمایشگاه مجسمه‌های کوچک گفت: نمایشگاه مجسمه‌های کوچک قدیمی‌ترین و مهم‌ترین نمایشگاه انجمن هنرمندان مجسمه‌ساز ایران است که روند برگزاری آن همچنان تداوم دارد. نخستین نمایشگاه مجسمه‌های کوچک با همت محمد حسین عماد و دیگر اعضا هیات مدیره آن دوره برپا شد. این نمایشگاه در دوره‌های نخست در خانه هنرمندان و برای اعضای انجمن در مکان و زمان مشخص برپا شد و به تدریج در سال‌های بعد به دلیل اهمیت آن در گالری‌های خصوصی و یادعوت‌از همه هنرمندان بر گزار شد. او افزود: در ابتدا رویکرد انجمن از برپایی این نمایشگاه‌ها ارائه آثار با ابعاد کوچک و فراهم کردن شرایط فروش این آثار بود. به دلیل پدید آمدن آثار شاپ‌ها و مغازه‌هایی که مجسمه‌های کوچک در آن‌ها عرضه و فروخته می‌شد، بر گزار کنندگان این نمایشگاه به فکر تغییر در رویه برگزاری این نمایشگاه افتادند. این عضو هیات مدیره انجمن هنرمندان مجسمه‌ساز ایران افزود: در یازدهمین دوره برگزاری نمایشگاه مجسمه‌های کوچک گالری شیرین بیشترین همکاری را با انجمن داشته است و شیوه برگزاری این نمایشگاه پس از ۱۰ دوره که به صورت سنتی بر گزار می‌شد، تغییر کرده تا روح تازه به نمایشگاه دمیده شود و هنرمندان برای این نمایشگاه‌ها اثر خلق کردند و در این رویداد دیگر شاهد نمایش آثار تکراری نیستیم. او درباره روند برگزاری یازدهمین دوره نمایشگاه مجسمه‌های کوچک گفت: در اولین مرحله داوری یازدهمین نمایشگاه سالانه مجسمه‌های کوچک تعداد ۴۲۸ اثر از ۲۴۷ هنرمند به دبیر خانه انجمن رسید و تعداد ۱۴۱ اثر که واجد شرایط نمایشگاه بودند بررسی شدند. کارهایی که بر اساس فراخوان طراحی و اجرا شده‌اند و شرایط نمایشگاه را رعایت کرده باشند؛ با در نظر گرفتن این که آثار دیگر بر روی پایه قرار نمی‌گیرد و هنرمندان دیگر امکانات نصب برای اثرش در فضای گالری استفاده می‌کند. کوروش گلناری، بهرنگ صمدزادگان و بهداد لاهوتی در مرحله اول تعداد ۵۴ اثر برای ارزیابی و داوری نهایی انتخاب کردند. این نمایشگاه در اول آذر افتتاح خواهد شد و ۱۳ آذر در گالری شیرین برپا خواهد بود.

نمایش عکس‌های کودکان از روستایی در سیستان و بلوچستان

نمایشگاه گروهی عکس «قصه‌های سیدبار» با نمایش عکس‌های کودکان از یکی از روستاهای دورافتاده سیستان و بلوچستان از روز جمعه ۲۴ آبان در گالری تابستان خانه هنرمندان افتتاح می‌شود. نمایشگاه گروهی عکس «قصه‌های سیدبار» شامل ۵۰ قطعه عکس است که توسط بچه‌های روستای سیدبار جدگال در استان سیستان و بلوچستان، شهرستان چابهار، بخش پلان عکاسی شده در گالری تابستان به نمایش گذاشته می‌شود. تمامی عکس‌ها در فضایی روستایی از نگاهی کودکانه ثبت شده و تمامی عواید فروش عکس‌ها برای به تمام رساندن پروژه ساخت و تجهیز مدرسه توسعه پایدار استفاده خواهد شد. همچنین قصه‌ها و داستان‌های کودکان که توسط شرمین نادری نویسنده و... جمع آوری و ویرایش شده در نمایشگاه به تصویر کشیده می‌شود. مدرسه روستایه عنوان مدرسه توسعه پایدار توسط پویش ایران من ساخته شد و در آذر ۹۸ به بهره‌برداری می‌رسد. هم‌زمان با ساخت مدرسه پروژه توانمندسازی اقتصادی به‌عنوان «بلوک» در روستا شروع به کار کرد. بلوک صندوق توسعه زنان و جوانان روستای سیدبار است که از فروش هنر سوزن‌دوزی کسب درآمد می‌کنند و سود حاصل از کار صرف بهداشت و آموزش اهالی روستا می‌شود. نمایشگاه قصه‌های سیدبار روز جمعه ۲۰ آبان از ساعت ۱۷ در گالری تابستان خانه هنرمندان افتتاح خواهد شد و علاقه‌مندان می‌توانند تا ۵ آذر هر روز از ساعت ۱۴ تا ۲۱ از این نمایشگاه دیدن کنند.

بیش از یک دهه است که موزه‌ها و مؤسسات هنری کشورهای اروپایی به هنرهای تجسمی معاصر کشورهای خاورمیانه و آسیا توجه نشان می‌دهند و تحقیقاتی در این باره انجام می‌دهند؛ روندی که مر تبادراً حال توسعه است و انگیزه‌ها برای شناخت بیشتر از این مقوله در حال شدت گرفتن است

حیات موسیقی سنتی در دهه ۴۰ و ۵۰ شمسی و همراهی با گرافیک و نشر به موقعیتی دست‌پدایمی‌کند که حقیقتاً موقعیتی استثنایی است. این موقعیت منحصر بفرد زمانی معنی پیدا می‌کند که این ارتباط در خشان و گسترده بین زمینه‌های فرهنگی مختلف سینما، گرافیک، ادبیات و هنر تجسمی را دنبال می‌کنید. اینجاست که در می‌یابید در ایران دهه ۴۰ و ۵۰ شمسی حجم حضور هنرمندان و تنوعات و تصویری که بین این زمینه‌های هنری مختلف ایجاد می‌شود از حیث تعدد هنرمندان شاخص و درخشان در میان کشورهای آسیا و خاورمیانه بسیار چشمگیر است. بسیار اهمیت دارد که تاریخ هنر را در یک خط ثابت و یک‌بعدی محدود نکنیم و هر اندازه که می‌توانیم تنوع و تلقی‌های متفاوت را به این مطالعات وارد کنیم. حالا روند رو به افزایشی که می‌خواهد هنرمندان آسیا و خاورمیانه را به رسمیت بشناسد و مختصات آن را در تاریخ هنر جهان ثبت کند به مرور دایره‌اش را بزرگ‌تر می‌کند.

دست کم امیدواریم که چنین روندی در پیش باشد و نور تاباندن‌ها به هنرمندان شاخص دیگری از این دوره که شاید تا حالا در سایه قرار گرفته بودند؛ یا هنرشان مطابق با ذائقه بازار هنر و پایه اندازه کافی آگرو تیک (دیگر جایی) و غریب نبوده بیشتر شود.

جستجوی تصویری به صحنه می‌آید که اساساً و همیشه با رانه‌های فرهنگی همراه است و بر خلاف تاریخ هنر غرب، تنها در محدوده نقاشی و مجسمه و معماری نمی‌ماند و جنبه‌هایی چون نشر و گرافیک را نیز در بر می‌گیرد.

دهه‌های ۵۰ و ۶۰ میلادی در آن گروه از کشورهای جهان سوم که به این شکل دچار تحول می‌شوند، ایران نقش بسیار خاصی بازی می‌کند. اگرچه ایران به سان دیگر کشورهای این مناطق به طور مستقیم تحت استعمار نبوده، با این‌وجود از حیث تاریخی در تلاقی این دو موقعیت قرار داشته؛ یعنی در همان مقطعی که تجربه نفوذ بیگانگان را از سر می‌گذراند، از یک حکومت داخلی برخوردار است. در چنین شرایطی شاهد هستیم که ایران به همراه کشورهای جهان سوم در کنفرانس «باندونگ» شرکت می‌کند و در ژئوپولیتیک جهانی خود را به عنوان یک کشور جهان سوم معرفی می‌کند و هم‌پس که خود را در فهرست باندونگ قرار می‌دهد، نشان دهنده آن است می‌خواهد از فرصت پدید آمدن جهان سوم استفاده کند؛ هر چند ساز سوی دیگر یک مدل اقتصادی و فرهنگی غربی را دنبال می‌کند. باید توجه داشته باشیم که این تناقض و دوگانگی موقعیت بسیار خاصی به ایران می‌دهد. همین موقعیت پدید آمده و متناقض و این تلاقی و دوگانگی موجب شده تا هنر نوگرایی ایران در خشان خاصی در میان این کشورها پیدا کند و تجربه منحصر به فردی را در این ارتباط از سر بگیراند. درست است که در همین مقطع تاریخی در آسیا و خاورمیانه، برای مثال لبنان و عراق و چین و آمریکای جنوبی، هنرمندان نقاش و مجسمه‌ساز بسیار مهمی را هم سطح با هنرمندانی چون تابلوی و زنده رودی و محصی می‌بینیم که تجربه‌های بسیار ارزشمندی داشته‌اند و حتی موفق شده‌اند به نوعی به هنر نسل بعد از خود هم نفسی تازه بدهند، ولی در این میان فضای نقاشی و مجسمه‌سازی ایران در ارتباط با سینمای موج نو، تجدید

دانشگاه‌های اروپا راه پیدا کرده و آنچه پیش از این در خصوص هنر این منطقه طرح می‌شد تنها جنبه باستان‌شناسی و پیشینه تمدنی این سرزمین‌ها را در بر می‌گرفت. شاید کمی بیش از یک دهه است که موزه‌ها و مؤسسات هنری کشورهای اروپایی به هنرهای تجسمی معاصر کشورهای خاورمیانه و آسیا توجه نشان می‌دهند و تحقیقاتی در این باره انجام می‌دهند؛ روندی که مر تبادراً حال توسعه است و انگیزه‌ها برای شناخت بیشتر از این مقوله در حال شدت گرفتن است.

اگر بخواهیم دوره نوجویی هنر آسیا و خاورمیانه را در یک مقطع مشخص دنبال کنیم به طور مشخص فاصله بین دهه‌های ۳۰ تا ۵۰ شمسی (۵۰ و ۶۰ میلادی) را در بر خواهد گرفت و به طور مشخص مقصود از هنر متجدد، هنری است که پس از جنگ جهانی دوم و در آغاز دوره استعمارزدایی در کشورهای جهان سوم ظهور پیدا می‌کند. استقلال بایی برخی از کشورهای جهان از جمله در آسیا و خاورمیانه در نتیجه بروز جنگ جهانی دوم و در صحنه ژئوپولیتیک جهان آنچه امروز جهان سوم می‌نامیم رقم می‌زند. در این دوره که هم‌زمان با دهه‌های ۵۰ و ۶۰ میلادی است، ممالک عربی، کشورهای مثل ویتنام و حتی کشورهای آمریکای جنوبی به دنبال خلع قدرت از حکومت‌های استعماری غربی به استقلال می‌رسند و در درون همین تحولات است که هنری نو در یک

فضای نقاشی و مجسمه‌سازی ایران در ارتباط با سینمای موج نو، تجدید حیات موسیقی سنتی در دهه ۴۰ و ۵۰ شمسی و همراهی با گرافیک و نشر به موقعیتی دست‌پدایمی‌کند که حقیقتاً موقعیتی استثنایی و منحصر به فرد است

پروراندند. اما این نوجویی‌ها در عرصه فرهنگ و هنر ایران بر پایه کدام تکرانه‌های اجتماعی و سیاسی ظهور یافته‌اند و از چه مسیری آنچه را امروز هنر مدرن ایران می‌خوانیم شکل داده‌اند؟ از سوی دیگر جهان دست‌دار دو این دستاوردها را تا چه اندازه به رسمیت شناخته است؟ چطور می‌توان به ارتقای جایگاه هنر معاصر ایران در عرصه هنر جهانی اندیش‌شید و در این مسیر قدم برداشت؟

مدت زیادی نیست که هنر مدرن آسیا و خاورمیانه به منابع درسی

بخش از تجربه‌های هنری ایرانیان را حائز اهمیت به حساب آورد و دستاوردهای آن را مورد توجه قرار داد؛ این دستاوردها را تا چه اندازه باید در ارتباط با زمینه‌های فرهنگی مختلف سینما، گرافیک، ادبیات و هنر تجسمی را دنبال کرد؟ شاید پاسخ این پرسش را در فراز و فرودهای حوادث و تحولات اجتماعی و سیاسی قرن حاضر باید جستجو کرد. تحولاتی که نه تنها در عرصه فرهنگ و هنر، که اساساً در عرصه زیست اجتماعی ایرانیان در یکصد سال اخیر منشا دگرگونی‌هایی جدی شدند و سودای حیاتی نوین را در اذهان

کیارش زند

تجربه تجدد و نوگرایی در هنر ایران در چه مسیری شکل گرفته و تا امروز تا چه اندازه در این باره کنکاش شده است؟ برخی صاحب‌نظران و فعالان عرصه هنرهای تجسمی ایران معتقدند که هنوز و علیرغم مطالعات و گفت و شنودها در این ارتباط، پیدایی و تکوین آنچه هنر مدرن ایران می‌خوانیم نقاط تاریک بسیاری دارد و چنان‌که باید در این مسیر روشنگری‌ها و تحلیل‌های قدرتمندی ارائه نشده است. اما اساساً چرا باید این

گزارش

در نشست خبری دوسالانه سرو و نقره‌ای مطرح شد

سودای ارتقای سلیقه عمومی در مواجهه با هنر گرافیک

دوسال اخیر کار کرده‌اند، در یک نمایشگاه عرضه کنیم. هر هنرمندی برای عرضه کردن اثرش باید جای ویژه‌ای داشته باشد تا دیگران آن کارها را ببینند و وقتی این آثار در کنار هم قرار بگیرند باعث تقویت سلیقه و ذوق افراد دیگر می‌شوند. قبلاً دوسالانه‌های دیگری در زمینه گرافیک وجود داشت اما از زمانی که انجمن استقلال پیدا کرد تصمیم گرفت خودش دوسالانه گرافیک را برگزار کند، بنابراین چند سالی است که انجمن صنفی گرافیک به صورت مستقل دوسالانه گرافیک را برگزار می‌کند.

سلیمانی ادامه داد: انجمن صنفی طراحان گرافیک جزو اولین انجمن‌هایی است که به صورت صنفی در وزارت کار ثبت شده است. یکی از وظایف انجمن رسیدگی به امور صنفی اعضا است و برگزاری رویدادهایی مانند هفته گرافیک و دوسالانه گرافیک برای عرضه و نمایش آثار این طراحان است. آنچه اهمیت دارد مسئله اقتصاد هنر است که متأسفانه این سال‌ها با توجه به شرایط اقتصادی که در جامعه شاهد آن هستیم، به طراحان گرافیک حرفه‌ای هم آسیب وارد شده است. ماسعی داریم با برگزاری دوسالانه‌ها بتوانیم مؤسسات، مردم و کسانی که نیاز به گرافیک

نشست خبری ششمین دوسالانه طراحی گرافیک سرو نقره‌ای با حضور محسن سلیمانی دبیر سرو نقره‌ای، مسعود سپهر عضو هیئت مدیره انجمن صنفی طراحان گرافیک و مسئول واحد صنفی، مهرداد احمدی شیخانی عضو هیئت مدیره انجمن، مهرداد خت‌داری دبیر انجمن، فاطمه کر که آبدی رئیس انجمن طراحان گرافیک، مازیار زند مسئول واحد فرهنگی و عضو هیئت مدیره و مهدی فاتحی مدیر هنری سرو نقره‌ای روز دوشنبه ۲۰ آبان برگزار شد. در ابتدای این نشست فاطمه کر که آبدی گفت: سرو نقره‌ای محل نمایش کارهای دو سال گذشته اعضای انجمن و فقط مختص اعضای انجمن صنفی طراحان گرافیک است. در ابتدا قرار بود این رویداد هر سال برگزار شود اما چهار دوره است که به شکل دوسالانه برگزار می‌شود. با توجه به اینکه نمایشگاه ویژه آثار اعضای انجمن است تغییرات محتوایی چندانی در آن وجود ندارد اما شورای سیاست‌گذاری در هر دوره با توجه به رویکردهای خود مسائلی را در آن در نظر می‌گیرند. محسن سلیمانی دبیر سرو نقره‌ای در ادامه گفت: ششمین دوسالانه سرو نقره‌ای همانند دوره‌های پیشین محفلی است که بتوانیم آثار طراحان گرافیک عضو انجمن صنفی را که در

بداخت. سلیمانی هم در ادامه این موضوع گفت: یکی از شرایطی که در فراخوان اعلام کردیم این بود که آثار حتماً باید سفارش دهنده داشته باشند، زیرا در بحث صنفی اعتقاد بر این است که آثار گرافیک باید کاملاً حرفه‌ای و بر اساس سفارش خلق شده باشند. در گرافیک مثلث سفارش دهنده، طراح و مخاطب وجود دارد، بنابراین وقتی سفارش دهنده در یک کاری حضور داشته باشد نقش مهمی در آن دارد و ممکن است اثری به وجود آید که کاملاً مطابق سلیقه خود طراح نباشد. سلیمانی افزود: امسال تنها بخشی که حضور سفارش دهنده را از آن حذف کردیم بخش تایپ فیس است و از هنرمندان خواستیم به جای سفارش دهنده، یک استیتمنت داشته باشند. به همین دلیل در این بخش تعداد شرکت‌کنندگان بیشتر است و اگر سفارش دهنده را از کل فراخوان حذف می‌کردیم تعداد شرکت‌کنندگان سرو نقره‌ای بیشتر می‌شد.

سلیمانی هم در ادامه این موضوع گفت: یکی از شرایطی که در فراخوان اعلام کردیم این بود که آثار حتماً باید سفارش دهنده داشته باشند، زیرا در بحث صنفی اعتقاد بر این است که آثار گرافیک باید کاملاً حرفه‌ای و بر اساس سفارش خلق شده باشند. در گرافیک مثلث سفارش دهنده، طراح و مخاطب وجود دارد، بنابراین وقتی سفارش دهنده در یک کاری حضور داشته باشد نقش مهمی در آن دارد و ممکن است اثری به وجود آید که کاملاً مطابق سلیقه خود طراح نباشد. سلیمانی افزود: امسال تنها بخشی که حضور سفارش دهنده را از آن حذف کردیم بخش تایپ فیس است و از هنرمندان خواستیم به جای سفارش دهنده، یک استیتمنت داشته باشند. به همین دلیل در این بخش تعداد شرکت‌کنندگان بیشتر است و اگر سفارش دهنده را از کل فراخوان حذف می‌کردیم تعداد شرکت‌کنندگان سرو نقره‌ای بیشتر می‌شد.